

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 81. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123611920/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

bedøvende Magt atter og atter tilbagekastede fra de omgivende Klipper. Indtil hen imod Aften blev vi her oppe, hensunkne i Beskuelsen af disse den storartede Naturs Dekorationer, lige overfor hvilke selv den højeste Kunst føler sig afmægtig, og gennemrængte af den Omgivelsernes højtidelige Tavshed, der, lige overfor Mindesmærker om forsvundne Tider og Slægter, fylder Brystet med større Tanker og dybere Indtryk end noget Skuespil i Verden. Da Solen endelig var gaaet ned bag Bjergene, gjorde vi, hvad de græske Tilskuere i sin Tid rimeligvis ogsaa have gjort: vi vendte tilbage til vort Hus, og „spiste Bedernes Kød og drak megen sød Vin dertil.“

Som bekendt er Sydens Tusmørke kun af kort Varighed. Natten bryder frem næsten med det sidste Glimt af den dalende Sol. Kappen svæbes om Skulderen, Stjernerne blinke frem, eller Maanen hæver sig majestætisk op af Havet. Natten er kommen og indbyder til sit hemmelighedsfulde, lokkende Skjul; en Vellugt af Blomster strømmer Dig i Møde, Du gribes af en forunderlig Aelse, en ubeskrivelig Længsel efter Livets Romantik, og Du gaar ingen Aften i Møde uden med et højt bankende Hjerter, som gik Du til et Stævnemøde med den smukke Pige, der hilste Dig i Morges, eller med den søvpilede skønne, der nu smuttede ind ad Døren og vist saa gerne lukkede Vinduet op, naar Du blot kunde synge og spille for hende ligesom din sortøjede Rival derhenne.

Natten overraskede da ogsaa os, medens vi drak vor Fogliette paa Hotel Tauros skrøbelige Balkon. Fra Dalen dybt under os opsteg denne krydrede, ubeskrivelige Duft, der udstrømmer fra Orange- og Mandelhaverne. Ikke et Vindstød, ikke en Fugls Flugt afbrød den drømmende Stillehed, og det var kun som svage Molakkorder, at Havets fjerne Vuggeviser hørtes nede fra Strandbredden. Christian Winthers glødende „Sang paa Fjeldet“ faldt os begge samtidigt ind, og det saa meget mere, som en Lysning imellem Trætoppene forkyndte os, at „Fuldmaanen hist den røde hæver sig op“. Det var en gripende, berusende Sammensmeltning af Alverdens Poesi; men paa en Gang afbrødes Stilleheden af en Sang, hvis udmærkede Skønhed ogsaa skyldtes det fortræffelige Foredrag og det smukke Guitarakkompagnement. Det var et Selskab af Katanesere, der ad en anden, besværligere Sti langsomt kom gaaende op imod Hotellets Have. De fleste var unge, smukke, livsglade Folk, der straks, saa snart de var komne over Dørtærskelen, raabte paa Lys, Makaroni og Vin, og efter en hæflig Indbydelse fra deres Side var vi to fremmede snart indlemmede i den muntre Kreds. Et stort Bord blev besat med Blomster og Karaffer, Lysene blev tændte, og rundt om de dampende Maka-